

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **N. X. D.,** zast. Mgr. Františkem Pohankou, advokátem, se sídlem v Českých Budějovicích, Na Sadech 21, 370 01, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. 5. 2004, č. j. 10 Az 5/2004 - 16,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2004, č. j. OAM-5122/VL-19-P17-2002. Tímto rozhodnutím žalovaného nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně bylo vysloveno, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V kasační stížnosti stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V označené žalobě, která směřovala proti uvedenému rozhodnutí, pak stěžovatel požadoval udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona a o azylu, a to zejména z důvodu nedodržování lidských práv, resp. perzekuce v případě návratu do domovské země za čin (nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních jedů), pro který byl v České republice odsouzen. Stejně pak požadoval i udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, a to z důvodu, že má v České republice silný citový vztah k družce B. K., se kterou má i dítě. Požadoval zrušení rozhodnutí žalovaného správního orgánu a vrácení věci k dalšímu řízení.

V následném rozsudku Krajský soud v Českých Budějovicích dospěl obdobně jako správní orgán k závěru, že stěžovatel domovskou zemi neopustil z důvodů upravených zákonem o azylu, t. j. v důsledku pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu). Žádost o azyl podal až po správním vyhoštění, které bylo vysloveno z důvodu odsouzení za trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů. Krajský soud, stejně jako žalovaný správní orgán, neshledal ani naplnění § 13 zákona o azylu, neb stěžovatel nesplňuje taxativní podmínky označeného ustanovení. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonem stanovené lhůtě obecně formulovanou kasační stížnost, kterou posléze na výzvu soudu doplnil. Jako důvod kasační stížnosti stěžovatel uvádí důvod vymezený v § 103 odst. 1 pod písm. b) s. ř. s. Jmenovitě zejména namítá, že zprávy (MZV ČR, MZV USA, ČTK), ze kterých vycházel žalovaný správní orgán, nereagují na aktuální stav v domovské zemi, resp. je diskutabilní, nakolik jsou objektivní, a z jakých zdrojů pocházejí v nich obsažené informace. Doplnil, že v domovské zemi došlo k rapidnímu nárůstu vykonaných absolutních trestů. Stejně tak namítá, že krajský soud a žalovaný správní orgán se dostatečně nezabývaly okolnostmi týkajícími se silného citového vztahu k jeho družce, resp. dítěti, a tedy naplněním ustanovení § 13 zákona o azylu; odkazoval na ustanovení § 31 zákona o rodině. Konečně pak uváděl i důvody pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, zejména odkazoval na zprávu Amnesty International za rok 2003 o porušování lidských práv v domovské zemi.

Navrhoval, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek, napadené rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno a stěžovateli bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti stručné vyjádření, ve kterém zejména uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy; odkázal na správní spis. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem. K tomu Nejvyšší správní soud cestou Krajského soudu v Českých Budějovicích ověřil, že plná moc, udělená obecně k zastupování v řízení o udělení azylu dne 3. 6. 2004, na jejímž základě zástupce stěžovatele zastupoval v řízení před Krajským soudem v Českých Budějovicích, byla (dle písemného vyjádření zástupce ze dne 4. 5. 2005) zmocnitelem udělována a zmocněncem přijata i s předpokladem příp. potřeby pro řízení o kasační stížnosti.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelem.

Z kasační stížnosti vyplynulo, že stěžovatel uplatňuje důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 pod písm. b) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích neshledal.

Z předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel dne 9. 11. 2002 podal návrh na zahájení řízení o udělení azylu, ve kterém ve vztahu k souzené věci zejména uvedl, že o azyl žádá z důvodu odsouzení za držení omamných látek, resp. z důvodu správního vyhoštění. Stejně tak uvedl, že po návratu do Vietnamu by mohl být za tento trestný čin (domovskou) policií perzekuován; v domovské zemi jsou tvrdší zákony. Dále doplnil, že ve Vietnamu se mu nelíbí politický režim. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu na území ČR ze dne 2. 6. 2003 pak vyplynulo, že byl Okresním soudem v Prachaticích odsouzen k trestu odnětí svobody na 30 měsíců za výrobu a držení omamných a psychotropních látek a jedů; trest vykonal dne 27. 6. 2002. Do protokolu výslovně uvedl, „že slyšel, že v domové zemi by měl po návratu problémy, že byl v České republice odsouzen za výrobu a držení omamných látek“. Z protokolu dále vyplynulo, že v domovské zemi před odjezdem do České republiky problémy neměl, do České republiky odjel z důvodu, že chtěl vidět bratra, který zde žije, přičemž zjistil, že je zde snazší podnikat; o azyl požádal ještě před skončením trestu. Stěžovateli byla na závěr pohovoru (vedeného za přítomnosti tlumočníka) poskytnuta možnost, aby se s obsahem protokolu seznámil, vyjádřil se k němu, resp. navrhl jeho doplnění. Této možnosti nevyužil. Stěžovatel byl rovněž v průběhu pohovoru vyrozuměn o tom, jaké informace, dokumenty má správní orgán k dispozici při posuzování situace v domovské zemi stěžovatele; stěžovatel seznámení s těmito informacemi, dokumenty odmítl, ani je nijak nedoplnil.

Z takto zjištěného skutkového stavu, a to v rozhodující míře přímo od stěžovatele, vycházel správní orgán, jakož i krajský soud, a jejich závěr o tom, že stěžovatel v žádosti

neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených zákonem o azylu, tak plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu. Ani podle názoru Nejvyššího správního soudu stěžovatel neprokázal, že je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. a) a b) zákona o azylu; stejně tak nevyplynuly ani další důvody uvedené v § 13 a § 14 zákona o azylu. Důvody stěžovatelovy žádosti o azyl tak nelze podřadit pod žádný z důvodů uvedených v § 12 až § 14 zákona o azylu. Stejně tak nejsou dány důvody pro přiznání překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, neboť je zřejmé, že stěžovateli při návratu do země původu nehrozí žádné z nebezpečí uvedených v tomto ustanovení.

Stěžovatel v kasační stížnosti konkretizoval svoje námitky tak, že zprávy, ze kterých vycházel žalovaný správní orgán, nereagují na aktuální stav v domovské zemi, resp. je diskutabilní nakolik jsou objektivní a z jakých zdrojů informace v nich obsažené pocházejí. K tomuto Nejvyšší správní soud s odkazem na ustálenou judikaturu v dané věci uvádí, že v takové argumentaci neshledává žádné tvrzení, jež by prokazovalo, v čem byl stěžovatel poškozen na svých právech a co by tedy zakládalo relevantnost této námitky. V kasační stížnosti totiž ani neuvádí, která tvrzení obsažená v těchto zprávách pokládá za nepravdivá či zkreslená, stejně tak ani neuvádí, jak by případná pochybení v těchto zprávách mohla reálně ovlivnit správní či následně soudní posouzení jeho konkrétního případu, jinými slovy, jak by mohla ovlivnit úvahu správního orgánu, či následně úvahu soudu. Pokud tedy stěžovatel vytýká žalovanému a krajskému soudu pouze určitou neobjektivnost některých zdrojů, informací, aniž by specifikoval, v kterých tvrzeních tato neobjektivnost konkrétně spočívá, a zejména, aniž by určil, jak by mohla tato namítaná vada podkladů rozhodnutí narušit náhled žalovaného a krajského soudu na jeho tvrzené důvody v žádosti o azyl, jež jsou zásadně neslučitelné s důvody, pro které lze azyl udělit (viz výše), nelze než jeho kasační stížnost shledat jako nedůvodnou. V této námitce a k ní se vážících tvrzení proto Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil.

K navazující námitce - krajský soud a žalovaný správní orgán se dostatečně nezabývaly okolnostmi týkajícími se silného citového vztahu k jeho družce, resp. dítěti, a tedy naplněním ustanovení § 13 zákona o azylu; odkazoval i na ustanovení § 31 zákona o rodině - Nejvyšší správní soud uvádí, že žalovaný správní orgán, jakož i krajský soud, se podle Nejvyššího správního soudu v souladu se zákonem, a tedy dostatečně, zabývaly uvedenými okolnostmi a správně dovodily, že na udělení azylu podle § 13 zákona o azylu není za daných okolností nárok. Nelze totiž odhlédnout od skutečnosti, že ustanovení § 13 zákona o azylu umožňuje udělení azylu pouze žadateli o azyl, jehož rodinnému příslušníkovi již azyl udělen byl, což však není souzený případ. Nejvyšší správní soud za takové situace nemůže vzít v úvahu označené ustanovení zákona o rodině. Ani v této námitce tak Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil.

Konečně pak stěžovatel uváděl i důvody pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, zejména odkazoval na zprávu Amnesty International za rok 2003 o porušování lidských práv v domovské zemi. Touto námitkou se Nejvyšší správní soud nezabýval, neb podle § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží. Stěžovatel po celou dobu vznášel námitky toliko ve vztahu k ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v souzené věci neshledal stěžovatelem uváděné skutečnosti, ve spojení s ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., za opodstatněné. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl tzv. přednostně, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává, když stěžovatel s kasační stížností úspěch neměl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 7. července 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu